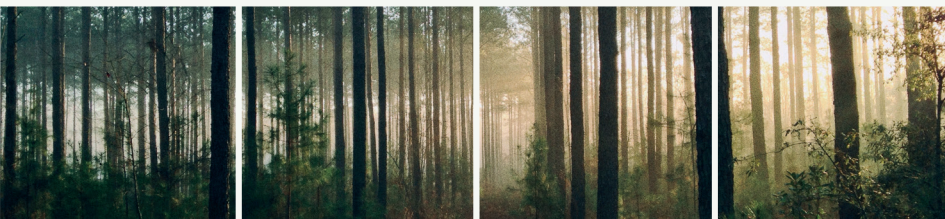

ΙΟΡΔΑΝΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Στ α Δ Α Σ Η

ΙΚΑΡΟΣ

$$\Sigma \tau \alpha \quad \Delta A \Sigma H$$

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης - Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

© 2022, Ιορδάνης Παπαδόπουλος & Εκδόσεις Ίκαρος

ISBN 978-960-572-460-3

ΙΟΡΔΑΝΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Σ τ α Δ Α Σ Η

ΙΚΑΡΟΣ

[ένα πανοραμικό ημερολόγιο/μια μυθιστορηματική
περιδιάβαση]

«Όσο ξεμακραίνεις από το μονοπάτι,
τόσο ομορφότερο το λουλούδι.»

[Η Κοκκινোসκουφίτσα
στο μιούζικαλ *Into the woods*]

«Κι αν καμωνόμουνα τόσον καιρό
πως έγγραφα ποιήματα ήταν μονάχα
για να μπορέσω να πω για το δάσος.»

[Ελένη Βακαλό]

Πολύ νωρίς, αντί προλόγου, πριν, πολύ πριν σχηματιστούν τα πρώτα δέντρα, πριν ακούσω τα πουλιά, σου έγραψα, Δεν ακούω μουσική.

Μου έγραψες, Δεν μπορώ να διαβάσω άλλο.

Για καιρό σκεφτόμουν να φτιάξω ένα βιβλίο με ημέρες. Αυτές που (θα) επαναλαμβάνονται αυτόματα, αυτόματες ημέρες που τρομάζουν, σχεδόν ανέπαφες.

Μετά ήθελα κάτι που υπάρχει πιο σίγουρα και σου έγραψα, Κάτι πρέπει να υπάρχει, κάτι θα πιάνεται, δεν μπορεί, αλλά δεν απάντησες.

Φαντάστηκα ένα βιβλίο με πολλούς, πυκνούς αριθμούς. Μετρητό, μετρήσιμο, να γίνει μάζα, θα γίνει, θέλω να. Γίνεται, έτσι δεν είναι;

Περίμενα να μου επιβεβαιώσεις την κάθε λέξη μου, όχι το σύνολο του πόθου μου.

Έγραψα, Ό,τι μετριέται, υπάρχει. Όχι μόνο μία φορά. Παρηγορήθηκα χωρίς φανερό λόγο με την ερμηνεία της λέξης εμμονή στο λεξικό και

τελικά προτίμησα τις ημερομηνίες έναντι των ημερών. 'Ο,τι μετριέται, δεν εξαιρώνεται. Ανάσaina και μέτραγα ή μετρούσα τις ανάσες μου. 'Ενιωσα να συνδέομαι με κάθε πράγμα που υπάρχει μέσα σ' ένα άλλο πράγμα και δεν μπορεί να βγει έξω από αυτό, να υπερβεί τα όριά του. Με περιέγραφε με ακρίβεια και συμπόνια.

Στο μεταξύ, ενώ εγώ έγραφα γραμμικά, οι ημερομηνίες σχημάτιζαν κύκλους, άνοιγαν και έκλειναν, σωστές δαγκάνες, κάποιος τις εμψύχωνε με όρους τεχνολογίας. Αυτές τρομάζουν περισσότερο από ό,τι οι μέρες, σκέφτηκα. 'Ισως φταίει ότι γράφω στο παρόν, ότι καταγράφω το παρόν και όχι το πώς και το τι.

'Αλλαξα γνώμη πολλές φορές από τότε. Μικρές ημέρες, μεγάλες ημερομηνίες και τούμπα. Μικροί και μεγάλοι κύκλοι τρόμοι εναλλάξ. Φούσκωναν, κάθονταν, τους κοιτούσα πίσω από το τζάμι, γίνονταν όγκος. Αργά ή γρήγορα όλα γίνονται μια κατάσταση της ύλης.

'Αργησες, αν και ήταν λίγες οι λέξεις μου.

'Εγραψες, 'Ο,τι κυκλώνεται ή σε κυκλώνει, υπάρχει, αλλά, να σου πω την αλήθεια, δεν καταλαβαίνω για ποιο πράγμα μού μιλάς τόση ώρα.

15.1.2020

Στον ύπνο μου, τη νύχτα μετά την προβολή του φιλμ, είδα ένα ποίημα. Δεν μπορούσα να καταλάβω αν ήταν δικό μου. Αναρωτιόμουν αν το είχε γράψει κάποιος άλλος κι εγώ απλώς το διάβαζα. Το διάβασα πολλές φορές. Το αναγνώριζα, δεν το αναγνώριζα, σαν το παιδικό παιχνίδι αγάπης. Μου άρεσε πολύ, το ζήλεψα, είπα ναι, είναι δικό μου, μ' αγαπάει.

Το να διαβάσω ένα ποίημά μου πολύ καιρό μετά τη μέρα της γραφής του και να μην μπορώ να το αναγνωρίσω αμέσως ως δικό μου έργο, το θεωρούσα ανέκαθεν κριτήριο καλής ποίησης, τέτοια ποιήματα θέλω να γράφω.

Όταν ξύπνησα, προσπάθησα να καταγράψω ό,τι θυμόμουν από το ποίημα του ύπνου. Δεν σταμάτησα ν' αναρωτιέμαι αν και πόσο δικό μου είναι. Μου ήρθαν δέντρα στο μυαλό, πολλά δέντρα, ένα ένα και όλα μαζί ταυτόχρονα.

16.1.2020

Είδα τα ΔΑΣΗ χθες. Δεν κατάλαβα ακριβώς τι έλεγαν. Έπιασα το νόημα όμως. Κουνιούνται, με κουνούσαν, ένιωσα την κίνηση, αν και δεν την είδα. Κάτι κούμπωσε. Μια συχνότητα. Την ένιωσα στο σώμα μου, συντονιστήκαμε. Μετά την έχασα τελείως, χαθήκαμε, τα 'χασα. Ακίνητος και αμήχανος πάλι.

Τελευταία, όλο και πιο συχνά μαζεύονται ΔΑΣΗ γύρω μου. Περνάνε δίπλα μου, ξυστά. Μαύρα σύννεφα σαν μύγες. Στην αρχή τίποτα. Μέχρι που κάποιο φορτίο, κλαδί ή φύλλο, ένα φτερό μ' ακουμπάει. Μέχρι που όλα μαζί με διαπερνάνε. Σαν βέλη, βελόνες και αγκάθια. Έχει λίγο καιρό που σκάλωσα. Το πήρα απόφαση. Η κίνηση, ο κόσμος, οι κορυφές, τα σημάδια στο χώμα, στον αέρα, στο φως και στο σώμα, θα γράφονται από δω και μπρος στα ΔΑΣΗ, σαν ΔΑΣΗ.

17.1.2020

Τα ΔΑΣΗ κάποιες φορές σαν σήμερα είναι ακίνητα, άχρωμα, γίνονται απειλή, όσο κι αν φυσάει, όσο κι αν λαμποκοπάει ο ήλιος και πετούν πουλάκια.

Δεν είναι παράλογο να φοβάται κανείς τα ΔΑΣΗ. Τουλάχιστον όχι παραπάνω από το να φοβάται την τεχνολογία, να κάνει σεξ, το σκοτάδι, να φάει, τους ψύλλους, να γελάσει, τα γρήγορα αυτοκίνητα, να κοιτάζει την οθόνη της τηλεόρασης.

Συνήθως τα δέντρα είναι πιο ψηλά από σένα, μεγαλύτερα σε ηλικία, πολλά και άγνωστα, ακόμα κι αν πηγαίνεις πάντα στο ίδιο ΔΑΣΟΣ. Ένας ξένοιαστος περίπατος δεν είναι απίθανο να καταλήξει σε αναστάτωση, ταραχή και πανικό, μπορεί και συμφορά. Τα ΔΑΣΗ μοιάζουν με συμμορίες υπερηλίκων, εκεί που δεν το περιμένεις, μπορεί να σου την πέσουν, είναι παγίδα, δεν τα πιάνει το μάτι σου, ορμάνε αεικίνητα από παντού. Θέλεις να το βάλεις στα πόδια, αν και δεν σε κυνηγάει κανείς στην πραγματικότητα, το ξέρεις, κανέναν πίσω σου. Μπορεί να κουνιού-

νται τα ΔΑΣΗ, αλλά εσύ δεν το καταλαβαίνεις. Θέλεις μόνο να ξεφύγεις, να δραπετεύσεις, να τα ξεριζώσεις, έξω και μέσα σου. Ο φόβος των ΔΑΣΩΝ είναι έμφυτος και παράλογος. Ακόμα κι αν σε κρατά από το ένα χέρι η μαμά και από το άλλο ο μπαμπάς, ακόμα κι αν σου τραγουδούν εύθυμα, παιδικά τραγουδάκια και σου δίνουνε παρηγορητικές καραμέλες για να σε αποσπάσουν από την έμμονη ιδέα σου, αργά ή γρήγορα θα 'ρθει η στιγμή που θα ζητήσεις να σταματήσεις, Στοπ, Μην προχωράτε, Όχι άλλο, Όχι πιο βαθιά στο ΔΑΣΟΣ, Πάμε πίσω. Τραβάς τα χέρια, Φτάνει τόσο, αντιστέκεσαι, φωνάζεις ασταμάτητα Πίσω, τρέχεις πίσω, ξαναπατάς τα ίδια ίχνη, βάλσαμο ο δρόμος της επιστροφής, μαζεύεις κουκουνάρια, πλέκεις πευκοβελόνες, ατάραχη τώρα ξεριζώνεις λουλουδάκια και σιγά σιγά το ΔΑΣΟΣ μαζεύει, μικραίνει, ώσπου χάνεται από τα μάτια σου.

Πριν το ξημέρωμα δεν έχω πάει ποτέ στα ΔΑΣΗ. Γράφω για τα ΔΑΣΗ πριν ξημερώσει, με ημίφως. Γράφω με το μισό φως των ΔΑΣΩΝ. Γράφω για αυτό. Για το μισό ΔΑΣΟΣ που φαίνεται και το άλλο που δεν νοείται.